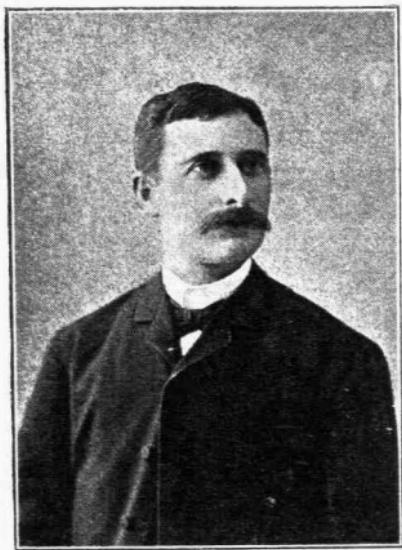

Η ΙΕΡΟΔΟΥΛΟΣ*

I

—Τόσον εἰς τοὺς νυμφίους! Τόπον εἰς τὰ τέκνα τοῦ Μενοιτίου! — 'Εκραύγαζον οἱ δαδοῦχοι, οἵτινες προηγοῦντο τῆς γαμηλίου πομπῆς, διασχίζοντες τὰ πλήθη, δσα ἥλθον νὰ θαυμάσωσι τὴν ἑορτὴν.

Πεντήκοντα αὐληταὶ συνώδευον τὰ ἀσματα τοῦ 'Υμεναίου καὶ δῶδεκα ζεύγη βοῶν ἔσυρον τὴν νυμφικήν ἄμαξαν, ἢτις ἔφερε τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Νικίαν. Αἱ Κορίνθιαι ιστάμεναι εἰς τὰς τριόδους ἐμακάριζον τὸ ζεῦγος ἐκεῖνο καὶ ἐπεκαλοῦντο

τὴν πνοήν τῆς αὔρας νὰ ἀναπετάσῃ τὸν καλύπτοντα αὐτὴν πέπλον, ὅπως ἰδωσι τὴν ώραίαν ἐκείνην μορφήν, τὴν δόποιαν εἶχε βάψει ἡ αἰδὼς μὲ πορφύραν.

* ΣΗΜ.—Ο κ. Κ. Γ. Ξένος, γνωστὸς ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας περίπου ὡς εἰς τῶν χαριεστέρων χειριστῶν τοῦ καλάμου, ἀσχοληθεὶς ἀλλοτε μετ', ἐξαιρέτου καὶ ζηλευτῆς ἐπιτυχίας εἰς ὅλα τὰ εἰδη τῆς λογοτεχνίας καὶ ἐκπονήσας ίκανὰ ἔργα, ἀξια νὰ καταλάβωσιν ἐπιφανῆ θέσιν ἐν τῷ νεοελληνικῷ Παρνασσῷ, ἀτυχῶς ἀπὸ ἑτῶν ἔχει ἀποσυρθῆ τῆς φιλολογικῆς του δράσεως, διὸ καὶ ἀπὸ πολλοῦ στερούμεθα τῆς πολυτίμου καὶ προσφιλοῦς αὐτοῦ συνεργασίας ἐν τῷ 'Ημερολογίῳ ἡμῶν. "Ηδη αἰσθανόμεθα ἀληθῆ καὶ ἀνυπόκριτον χαράν, διτι μᾶς παρέχεται ἡ εὐκαιρία αὕτη, καθ' ἓν γνωρίζομεν ἀμά καὶ τὴν συμπαθῆ αὐτοῦ φυσιογνωμίαν εἰς τοὺς πολλαχοῦ πολυπληθεῖς ἀναγνώστας καὶ φίλους τοῦ 'Ημερολογίου.

'Η πομπή τοῦ Διονύσου δὲν ἦτο ίσως λαμπροτέρα καὶ οἱ ἀστέρες ἔδράδυνόν ν' ἀνατείλωσι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἵνα μή τὸ φῶς των ὥχριάση ἀπέναντι χιλίων πυρσῶν, οἵτινες συνώδευον τοὺς εὐδαίμονας συζύγους.

—Εύτυχής ἡ θυγάτηρ τοῦ Μενοιτίου! —ἔλεγον οἱ πολλοί.—Εύτυχέστερος δὲ Νικίας,—ἔλεγον οἱ ἄλλοι—ὅστις αὔριον θὰ ἀποπλεύσῃ εἰς Σικελίαν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τοιούτον θησαυρόν!

Καὶ ἡ συνοδία κατέφθινεν εἰς τοῦ Νικίου τὸν οἶκον, τοῦ ὅποιου τὰς θύρας περιέστεφεν ἡ δάφνη καὶ ἡ ἐλαία καὶ ὅπου ἡ μήτηρ τῆς Γλαύκης εἰσῆλθε πρώτη, κρατοῦσα τὴν νυμφικήν δᾶδα, ἵνα δὴ γήση τὴν θυγατέρα της, δπότε εἰς τὸν οὐδὸν τῆς αὐλαίας πύλης—φάσμα ἀπαίσιον—ἔπεφάνη ἡ ιερόδουλος.

—Κατάρα! —ὑπετραύλισεν, ἀπειλητικῶς σείουσα τὴν κεφαλήν—Κατάρα εἰς τὸν ἐπίορκον! Καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦ πλήθους εἰς τὴν αὐλήν.

II

Τότε ἀγνή ἀκόμη καὶ ὥραια ἡ 'Ακάστη, ὅτε συνήντησεν αὐτὴν δὲ Νικίας, τὸ πρῶτον ἀποδαίνων εἰς Κόρινθον· ἦτο ἀγνή καὶ ὥραια ὅτε δὲ ἀπιστος Σικελιώτης, ὅστις εἶχεν ἀνελκύσει τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν Ἐηράν ἀναμένων νὰ κατασιγήσῃ ἡ Ἑγγριωμένη θάλασσα, τῇ ὥρκίζετο πίστιν καὶ ἐπεμαρτύρετο τοὺς θεοὺς.—Ἐάν ποτε λησμόνησω τὸν ὄρκον μου—ἔλεγεν—εἴθε νὰ μὴ θῶσιν οἱ ὁφθαλμοὶ μου τὴν καπνίζουσαν Αἴτναν!

Καὶ ἡ πτωχὴ κόρη ἔρριπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας του ἔξαλλος ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἡ ἐλπὶς, γηραιὰ τροφὸς τῆς νεότητος καὶ τοῦ γήρατος ἐπίσης, ἔβαυκάλιζεν αὐτὴν δι' ἀσμάτων γλυκυτέρων ἔκείνων, τὰ δποτα ἔψαλλον αἱ Σειρῆνες.

Πολλάκις συνήντησεν αὐτοὺς ἡ σελήνη ἀνὰ τὴν γελῶσαν παραλίαν, πολλάκις ἡ αὔρα τῆς νυκτός, φέρουσα τοὺς γλυκεῖς των στεναγμούς, ἀφύπνισε τὰς κοιμωμένας νύμφας τῶν δασῶν.

Καὶ ἦτο εύτυχής ἡ 'Ακάστη, ἡ μελλόνυμφος τοῦ Νικίου! Όπότε αἴφνης πρωΐαν τινὰ ἀπὸ τῶν βράχων εἶδε τὸ πλοῖον τοῦ Σικελιώτου νὰ ἀνάγηται πλησίστιον εἰς τὸ πέλαγος.

‘Η τρικυμία εἶχε παρέλθει καὶ δὲ Νικίας ἐλησμόνησε τοὺς ἔρωτάς του....

Ἡ Ἀκάστη ἐπεκαλέσθη τοὺς θεοὺς εἰς τιμωρίαν τοῦ ἐπιόρκου μνηστῆρος καὶ ἔγένετο ιερόδουλος τῆς Ἀφροδίτης. Οἱ Κορίνθιοι ἐγνώριζον αὐτὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς ὥραίας Λυκίσκης καὶ ἡτο ὅλεθρος τῶν ξένων, ὅσοι ἀνήρχοντο εἰς τὴν Ἀκροκόρινθον.

Ἄλλ' ἡ ιερόδουλος ὥρκίσθη συγχρόνως νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Νικίαν, ἐὰν ποτε ἐπανέλθῃ.

III

—Δέκα μνᾶς—εἶπεν ἡ Λυκίσκη εἰς τὸν παῖδα ὅστις ἔχεινεν οἶνον εἰς τὸν κρατῆρα—ἐὰν μοι παράσχης ἐπὶ μίαν ὥραν τὴν στολὴν σου καὶ ἐτέρας πέντε, ἐὰν σιωπήσῃς.

Οἱ παῖς ἀντῆλαξε τὰ ἐνδύματά του καὶ ἔλαβε τὰς δέκα μνᾶς· ὑπεσχέθη νὰ σιωπήσῃ καὶ ἔλαβε τὰς ἄλλας πέντε.

Καὶ ἡ Λυκίσκη εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου καὶ ἀνεμίχθη μετὰ τῶν ἄλλων οἰνοχόων.

IV

Δις ἑκατὸν συμπόται παρεκάθηντο εἰς τὴν γαμήλιον θοίνην τοῦ Νικίου. Ἔρρεεν δὲ εύωδης Κύπριος, αἱ σπονδαὶ διεδέχοντο ἄλληλας καὶ οἱ οἰνοχόοι ἐπλήρουν ἀδιακόπως τὰ χρυσά κύπελλα.

Ἐξω ἀντῆχουν οἱ αὐλοὶ καὶ τὰ ἄσματα καὶ οἱ παῖδες, μιμούμενοι τοὺς Βοιωτούς, ἔκαιον ἀντὶ πυροτεχνήματος τὸν τροχὸν τῆς νυμφικῆς ἀμάξης.

—Τις εἶναι δὲ νέος ἐκεῖνος οἰνοχόος, ὅστις προσφέρει τρέμων τὸ κύπελλον εἰς τὴν Γλαύκην καὶ ἀναγκάζει αὐτὴν νὰ πίῃ;—Ηρώτησε δις δὲ Νικίας τοὺς συμπότας· ἀλλὰ δις ἡ φωνὴ του ἐπνίγη ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τῶν εὔχῶν.

Μετ' ὀλίγον οἱ κεκλημένοι ἀπεσύρθησαν, δὲ χορὸς τῶν παρθένων ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ ἐπιθαλάμιον ἄσμα καὶ ἡ Γλαύκη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου.

—Διὰ τί τὸ αἷμα ἀνέρχεται εἰς τὴν κεφαλὴν μου καὶ τρέμω ὅλη; Εἰπέ μοι, Νικία πεφιλημένε, διατί τὰ φῶτα τῶν λυχνιῶν ὠχρίασαν καὶ νομίζω ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν γλαυκὸς; Δὲν θὰ εἴμεθα λοιπὸν εύτυχεῖς! Μή εἶνε τοῦτο ἀπαισιος οἰωνός;

—Τοῦ οἶνου ἡ παραζάλη, Γλαύκη. Τὰ φῶτα λάμπουσιν, ὡς οἱ ὥρατοι ὁφθαλμοὶ σου καὶ αἱ παρθέναι τῆς Κορίνθου

ψάλλουσι τὸ ἐπιθαλάμιον. Ἀναπαύθητι εἰς τὰς ἀγκάλας μου, διότι αὔριον θὰ πλέωμεν μακράν, ἐκεῖ ὅπου ἀναμένουσιν ἡμᾶς οὐρανὸς ἐπίσης ὥραῖς, πλούσια μέγας καὶ διπλάσιοι θεράποντες. Ἰδὲ πόσοι ἴστανται ἀπὸ τῆς παραλίας δεικνύοντες τὸ πλοῖόν μας, τὸ δποῖον εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα, ἐστεμμένον διὰ δαφνῶν καὶ μυρσίνης καὶ μὲ ιστία λευκότερα τοῦ κύκνου! Ἰδὲ πῶς συνωθοῦνται καὶ πάλιν διασπῶνται, ίνα ἀνοίξωσι διοδὸν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου — Εἶναι ἡ ὥραία Κορινθία, λέγουσι πάντες καὶ σπεύδουσι τὶς πρῶτος νὰ χαιρετήσῃ τὴν Γλαύκην μου.

— Ὁμως Νικία, τὸ στῆθός μου καίει τὴν στιγμὴν ταύτην. Δέν σοι φαίνεται ὅτι ὡρύεται ἡ καταιγίς; Δέν ἤκουσες καὶ πάλιν τὸ ἄσμα τῆς γλαυκός; Ἰδὲ· τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν καὶ αἰσθάνομαι ρῆγος.

— Ἄφες νὰ σε θερμάνη ἡ ἀγκάλη μου καὶ ἃς γείνη στρωμή σου ἡ καρδία μου αὐτή, ἔως σῦ παρέλθῃ ἡ ζάλη.

— Α! τί ἐπταίσαμεν λοιπόν εἰς τοὺς θεούς...; Δέν βλέπεις ὅτι μᾶς τιμωροῦσι...;

Καὶ ἡ Γλαύκη ἐδυθίσθη εἰς νάρκην καὶ τὰ βλέφαρά της ἐκάλυψαν τοὺς ὥραίους ὄφθαλμούς της.

— Απεκοιμήθη! — εἶπεν δὲ Νικίας — Διὰ τί νὰ ταράξω τὸν ὑπνόν της; Καὶ περιέβαλεν αὐτήν εἰς τοὺς βραχίονάς του, ὅπως δὲ κισσός περιβάλλει τὴν αἴγειρον, διὰ νὰ μὴ ἀποσπασθῇ πλέον αὐτῆς.

— Άλλ᾽ ὅταν αἱ θολαιὲ ἀκτίνες τοῦ λυκαυγοῦς εἰσέδυσαν διὰ τῶν θυρίδων, δὲ Νικίας ἤσθάνθη ρῆγος, ως ἐὰν ἔθλιβε χιόνα καὶ ἀνανήψας εἶδεν ὅτι ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ νεκρόν σῶμα τῆς Γλαύκης.

— Λυκίσκη! — ἀνεφώνησεν ἔξαλλος — Ἀδυσώπητος Λυκίσκη, δὲ οἰνοχόος ἡσο σύ! Αφίνω εἰς τούς θεούς νὰ σε τιμωρήσωσι!

Καὶ ἔλαβε τὸ κύπελλον τῆς Γλαύκης, τὸ δποῖον ἦτο ἀκόμη πλήρες καὶ ἐρρόφησε τὸ πόμα μέχρι τρυγός.

V

Τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου ἡ Κόρινθος ἐκήδευε περίλυπος τοὺς νυμφίους τῆς χθές. Γυνὴ δὲ παράφρων ἥκολούθει μακρόθεν λυσίκομος τὴν πομπήν, φέρουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέφανον ἔξ ήρανθέμων. Ἐνίστετε ἔξεπεμπεν ἀγρίας φωνάς, καταρωμένη τοὺς θεούς, ἐνίστετε πάλιν ἴστατο ἄναυδος, ως ἀπο-

λιθωθεῖσα Νιόδη καὶ μόνον τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὄφθαλμῶν τῆς καὶ θερμοτέρα ἢ ἡ λάβα τῆς Αἴτνης κατέκαιον τὰ ἄνθη ἐπὶ τῶν δοπίων προσέπιπτον.

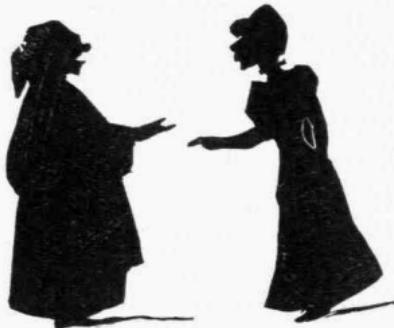
Μετ' ὀλίγον δὲ φρύγιος αὐλὸς ἔπαινε νὰ ἡχῇ, δὲ τάφος ἐκλεισθῇ καὶ ἐνῷ ἡ δευτέρα νύξ ἐκάλυπτε τὴν πενθοῦσαν γῆν, ἡ σελήνη περὶ μέσας νύκτας εἶδεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ λευχείμονα κόρην νὰ σπένδῃ ἀπὸ χρυσοῦ κυπέλλου ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν δύο συζύγων καὶ αἱ Ἀμαδρυάδες νύμφαι ἥκουσαν ἐν μέσῳ τῆς νυκτίας σιγῆς τὴν ἡχώ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ ἐπιθαλάμιον ἄσμα τοῦ Νικίου καὶ τῆς Γλαύκης.

Ολίγον ἔπειτα δὲν ἥκουετο ἡ δόρυθος τῶν κυμάτων καὶ ἡ ἡχώ δὲν ἔψαλλε πλέον τὸ δάνειον ἄσμα.

Αλλ' ὅταν ἡ Ἡώς ἐπεφάνη ἀπὸ τῶν κυανῶν ὀρέων συνήντησε πρώτη ἐπὶ τοῦ χλοάζοντος πεδίου καὶ πρώτη ἔρρανε μὲ δάκρυα τὸ νεκρὸν σῶμα τῆς Δυκίσκης.

Τὸ ψυχρὰ ὡς μάρμαρον—λευχείμων ὡς ἐκεῖνο—έφαίνετο μακρόθεν ὡς ἐπιτάφια πλάξ, ἣτις ἐκάλυπτε τὸ ὑγρὸν μνῆμα τῶν δύο συζύγων.

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ.

Τὰ μαλλιά τῆς κυρίας

— Σοφία, ἔφεραν τὰ ἄνθη ποῦ θὰ βάλω 'ς τὰ μαλλιά μου;

— 'Εδῶ εἶνε, κυρία· τὰ ἔφεραν. Καὶ ποιὰ μαλλιά θὰ βάλετε τριγύρω εἰς τὰ ἄνθη;